

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἔδρευόμεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Ἱερθενώνων.

Ἵστο χίλια κι' ἐνιακόσα δεκαέξη
κανέννας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξη.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — ὅ κ τ ὦ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὄ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ ι φ ρ ᾶ γ κ α ι ὅ σ τ ὸ χέ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῇ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἐνέα τοῦ Γενάρη,
πᾶν εἰ Καλικαντζάροι.

Χίλια τρακόσα κι' ἐξήντα κι' ἑξή,
μέσ' στο σκοτάδι κάτι θὰ φέξη

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Φ. — Ἦλθαν τὰ φῶτα, Περικλῆ, κι' ὁ μέγας φωτισμός,
ἦλθε καὶ στὸ Ρωμαῖκο μεγάλος σκοτισμός.
Ἦλθαν τὰ φῶτα, Περικλῆ, καὶ μὲ πυκνὴν σκοτίαν
ἤπαιλουν οἱ σωτήρες μας τῶν φώτων τὴν ἐστίαν,
καὶ κάρβουνα' προσμένουμε νὰ φθάσουν κι' ἐδῶ πέρα,
μὰ δὲν μᾶς ἔστειλε κανεὶς ἀπὸ τὴν Ἐγγλιτέρα.

Δὲν ἔβλεπες γιὰ κάρβουνα βαπόρια νὰ ναυλώνωνται,
κι' ἦλθαν τὰ φῶτα λαμπερὰ
κι' ἄγισαν ὅλα τὰ νερά,
ποῦ τῶρα κατακκόκινα τριγύρω μας ἀπλόνονται.

Ἐλαμπαν πόντοι κι' οὐρανοί,
καὶ τρόπαια περιφανῇ
γερόντων ἐθρυλλοῦντο.

Ὅμως κενὰ κι' ὠδῶτια,
καὶ μόνον ἔργα σκότια
Ἵστο σκότος ἐτελοῦντο.

Κόκορας ἐκακάρισε,
καὶ κόσμος ἐμακάρισε
τῶν γέρων τὰ Κουδέρινα.

Κι' εἶδα τὴν γῆν τοῦ ρημαδιοῦ
νὰ τὴν φωτίζουν μὲ λαδιοῦ
πανάρχαιη λουσέρνα.

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχροινιά,
κι' ἦταν μεγάλη σκοτεινιά,
κι' ἦτο πυκνὸς ὁ ζόφος.

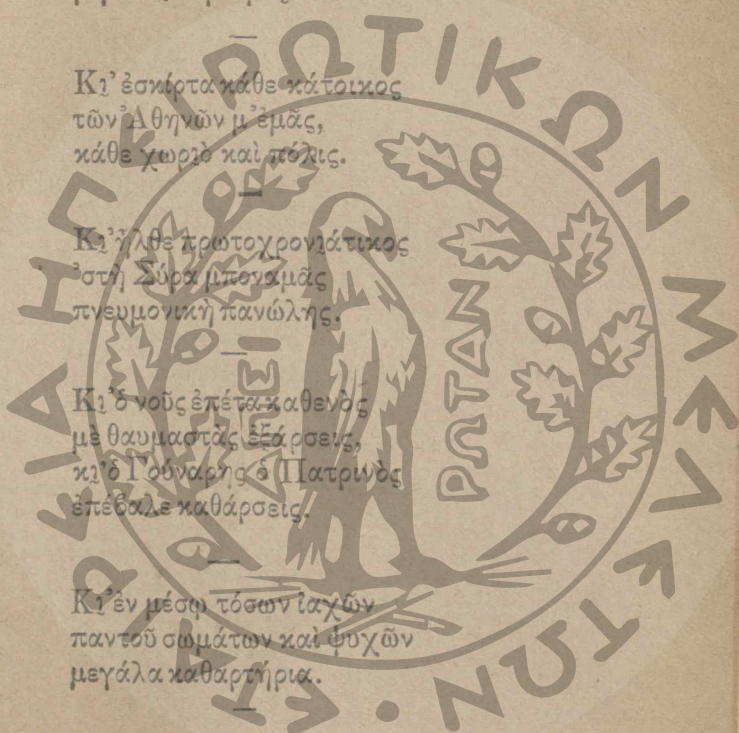
Καὶ σ' ἓνα κράτος κλοσικὸν
δὲν ἔβλεπες ἠλεκτρικόν,
μήτε κι' ἀεριόφως.

Κι' ἐσκίρτα κάθε κάτοικος
τῶν Ἀθηνῶν μ' ἐμᾶς,
κάθε χωριὸ καὶ πόλις.

Κι' ἦλθε πρωτοχρονιάτικος
στὴ Σύρα μπουάμας
πνευμονικὴ πανώλης.

Κι' ὁ νοῦς ἐπέτα καθεὺς
μὲ θαυμαστὰς ἐξάρσεις,
κι' ὁ Γούναρης ὁ Πατριὸς
ἐπέβαλε καθάρσεις.

Κι' ἐν μέσῳ τόσων ἱαχῶν
παντοῦ σωμάτων καὶ ψυχῶν
μεγάλᾳ καθαρτήριᾳ.

Οὐ μὴν στομάχια μερικὰ
ἐπέρνανε καθαρτικὰ
κι' ἐφάλαν νικητήρια.

Κι' ἡ πολυφίλητος Ἑλλάς,
ὅπου τὴν βλέπεις καὶ γελάς,
ἐφαίνετο σὰν κοῦκλα.

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά,
κακὸ μεγάλο στὸν ντουινιά,
καὶ πείνα καὶ πανοῦκλα.

Κι' οἱ τοῦ Κουδέρνου γέροντες
ἐπερπατοῦσαν φέροντες
λύχνους παληὰς εὐκλείας.

Κι' ὠδήγουν ἑξαλλοὶ μ' αὐτοὺς
καὶ τοὺς ἐξυπνοὺς καὶ κουτοὺς
πρὸς γῆν ἐπαγγελίας.

Κι' ὡς εἶδος φάρο καὶ φανὸ
τὸν Γούναρη τὸν Πατρινὸ
τὸν εἶχανε στὴ μέση.

Κι' ἔγινε φῶς μέσ' στὴ Βουλή,
κι' ἔτρεχαν πίσω του πολλοί,
καὶ Μπέηδες μὲ φέσι.

Ἐγώ, φωνάζει, καὶ τροφὸς
μὲ σιτοφόρα στάχρα,
κι' ἀνέσπερον εἰς ἔλους φῶς
καὶ μπλάστρι γιὰ στομάχια.

Ἐγὼ κι' ἀλήθεια σωστή,
κι' ἄγνωστοι σπεύδουν καὶ γνωστοί
μ' εὐλάβειαν κι' εὐπείθειαν
ν' ἀκούσουν τὴν ἀλήθειαν.

Κι' ἐφώναξε περιφραδὲς
ἐθνικοφρόνων κόμμα:
τρὶς χαιρε, λάλον κι' ἀψευδὲς
τῆς ἀληθείας στόμα.

Β.

Π.—

Ἦλθαν τὰ Φῶτα, Φασουλῇ,
καὶ περιμένομε Βουλῇ
στῆς τόσας τοῦ Γεννάρη.

Ἦλθαν τὰ Φῶτα τὰ τρανὰ
καὶ φάνηκαν παντοῦ ξανὰ
πολλοὶ Καλικαντζάροι.

Εἶναι δαιμόνια φαιδρὰ καὶ πᾶσχουν βουλιμία,
μικροὺς μεγάλους περγελοῦν
κι' ἀπὸ ψηλὰ κντρακυλοῦν
καὶ πέφτουν σὲ Ταμεῖα.

Πρόσωπα δέχουν χαρωπά,
γελοῦν κι' ἐμπρὸς εἰς τὸν παπᾶ,
δὲν τρέμουν τὴν βρεκτοῦρα του,
μῆτε τὴν ἀγιαστοῦρα του.

Τεμένη σκώπτουν εὐαγγί,
δῶστε μας, σκούζουμε, φαγί,
ἄλλοιῶς κι' ἐμεῖς σὰς πνίγομε.

Μαχαῖρι μαυρομάνικο,
μαμᾶ τσιτοῖ λουκάνικο
νὰ φάμε καὶ νὰ φύγωμε.

Ἦλθαν τὰ Φῶτα, Φασουλῇ,
πηδοῦν καλικαντζάροι,
καὶ τέτοια κἀλάντα πολλοὶ
ἐφάλανε μὲ χάρι.

Καλήμερα καλήμερα καὶ πάντα καλημέρα,
κι' ἄς τοὺς καλημερίσωμε τοὺς γέρους ἀφεντάδες,
ὅπου μακρὰ Συμβούλια σκαρόνουν νύκτα μέρα
μὲς τοῦ κυρίου Στεφανῆ τοὺς μουσαφίρ-ὄντάδες.

Καθβαλκεῖουν χαίρονται, πεζεῖουν καμαρόνουν,
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι των μόνο καλὰ φυτρώνουν,
καὶ κάρβουνα γιὰ φωτισμὸ καὶ μπόλινο σιτάρι,
καὶ χρηματοκιβώτια καὶ λίραις μὲ τὸ φτάρι.

Ἐχουνε στὰ γεράματα
δουλειαῖς, παρατρεχάματα,
καὶ τόσαις φασαρίαις.

Ἐχουν καὶ πέναις φτερωταῖς
καὶ γράφουν νόταις δυναταῖς
καὶ διαμαρτυρίαις.

Ἐχουνε καὶ τὸν Γούναρη, τῆς Πάτρας τζοδαῖρι,
ποῦναι γιὰ στρογγυὰ μᾶστορης καὶ πρῶτος στὸ ψαλτήρι.

Ἐχει καὶ μένος καὶ μπουρί,
τᾶρέσει φέσι νὰ φορῇ,
τᾶρέσει καὶ καλπάκι.

Γέροι Καλικαντζάροι,
ποῦχουν περίσσια χάρι.

Καὶ μέσα στ' ἄλλα τὰ πολλὰ
σὰν τέντζερες κατρακυλᾷ
καὶ ὀρίσκει τὸ καπάκι.

Καλήμερα καλήμερα καὶ πάντα καλημέρα,
καὶ κάθε Μοῦσα σήμερα τοὺς γέρους ἄς γεραίρη,
καὶ Δύσεως κι' Ἀνατολῆς ἐγίνανε φοδέρα
καὶ σὰν μπαμποῦλα βλέπουνε τὸν ἴσκιό τοῦ Δευτέρη.

Ὅλο σκιαῖς, φαντάσματα,
συνωμοσίας ἄσματα,
μοῦτ' Ἀρμοδιῶν ἑξαλλὰ.

Καμόραις, ἄγριας ματιαῖς,
ξίφη κρυμμένα σὲ μυρτιαῖς,
καὶ τέτοια κουρουφέξαλα.

Κυδέρνησις γεροντικῇ,
ὅπου δὲν μὲν εἰρηνικῇ
στὴν κρίσι τὴν ἀγρία.

Σχεδὸν ἡμέρα δὲν περνᾷ
χωρὶς Συμβούλια τρανὰ
καὶ διαμαρτυρία.

Φ.— Καλήμερα καλήμερα, τρισόλδιος καιρὸς,
καὶ φῶτα καὶ φωστῆρες,
σήμερ' ἀναβαπτίζονται σὲ ποταμοὺς πυρὸς
οἱ παλαιοὶ σωτήρες.

Καὶ κάποιον πνεῦμα μὲ φτερά
κατέβη σὰν περιστέρα
στὴν πόλιν τῆς Παλλάδος.

Κι' ἠκούσθη λέγουσα φωνή:
τοῦτοι καὶ τὼς ἀληθινοὶ
Μεσσίαί τῆς Ἑλλάδος.

Τοῦτοι καὶ μόνον ἀληθεῖς
φωτὸς καὶ σίτου Προμηθεῖς
καὶ φάροι σωτηρίας.

Πολλὸν μὲν ἀγρόνουντες
καὶ πάντας κεραυνώνοντες
μὲ διαμαρτυρίας.

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά μὲ θοάμβον μεγάλον
κι' ἐπήγανε στὴν Κέρκυρα στρατεύματ' Ἀγγλογάλλων,

κι' ἦτον ὡς εἶδος κατοχῆς,
κι' ἐφρύαξαν Βασίλεια,
κι' ἐμπήκαν Σέρβοι δυστυχεῖς
τοῦ Κάιζερ τ' Ἀχιλλεία.

Φωνάζομε, δὲν ἀπαντοῦν,
καὶ τὰ Παλάτια καταντοῦν
Νοσοκομεῖα τώρα.

Κι' ὅπου περίσσεια χλιδῆς
ἐκεῖ τὴν σήμερον θά' δῃς
κορμιὰ τραυματοφόρα.

Βλέπων τοσαῦτ' ἀλλόκοτα σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
ἐκλαυσα πάλιν μόνος μου μεθρήνους γοεροὺς
αὐτὴν τὴν ἀνθρωπότητα
τῶν πόνων καὶ τῶν θρήνων,
κι' ὅλην τὴν ματαιότητα
πάντων τῶν ἀνθρωπίνων.

Ὅλα σὰν κι' ἄλλοτε σαθρά,
κι' ἡ νέα γῆ τῆς πλάνης
θάλασσα φαίνεται Ἐρυθρὰ
κι' αἱμάτων Ἰορδάνης.

Ποῦ σήμερα τ' Ἀχιλλεία,
τῆς δόξης τὰ κειμήλια,
τὰ λαμπερὰ Παλάτια;

Σὰν ἱσκιοί, σὰν φαντάσματα,
δυστυχισμένα πλάσματα
βογγοῦνε σὲ κρεββάτια.

Δ'.

Π.— Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχροινιά, κι' ἦτο πολὺς ὁ πόνος,
οὐ μὴν οἱ γέροι, Φασουλῇ, δὲν κοπανοῦν ἀέρα,
καὶ διαμαρτυρήθησαν πρὸς τὴν Ἀντάντ ἐντόνως
πῶς ἔγινε κι' ἡ Κέρκυρα δι' ὅλους ἐλευθέρη.

Μὰ καὶ τὸ Καστελλόριζο τὸ πῆραν Ἀγγλογάλλοι
καὶ διαμαρτυρήθησαν οἱ γέροντες καὶ πάλι,
καὶ πότε παρασύροντες, πότε παρασυρόμενοι,
κατήντησαν Δουθηρρανοὶ καὶ Διαμαρτυρόμενοι.

Ἀκούω γιὰ τῆς Κέρκυρας καὶ γιὰ τὰ Καστελλόριζα,
κι' εἶναι πολὺς ὁ πόνος μου,
καὶ ξεφωνίζω μόνος μου:
αἷμα μᾶς πίνει σήμερα κάθε μεγάλη κόρυθα.

Τοὺς γέροντας δαξολογῶ,
μαζὶ μ' αὐτοὺς βάζω κι' ἐγὼ
τοὺς σκύλους στὴν ἀγγάρεια.

Κι' ἀκούω θρύλους καὶ ψευτιάς,
κι' ὅπου κυττῶ κωλοφωτιάς
τῆς πέρνω γιὰ φανάρια.

Ε'.

Ψ.— Τῶν Φώτων φῶς φωτοβολεῖ,
κι' εἶδα τὸν Τοῦρκο Κεμαλῇ
μὲ βῆμα νὰ τραβᾷ γοργὸ
στὸν κύριο Πρωθυπουργό.

Τζάνουμ Βεζύρη, τοῦ' μιλεῖ, τί ξαφνικὰ καὶ πάλι!..
πολλοὶ μοῦ λένε πῶς κι' ἐδῶ θὰ φθάσουν Ἀγγλογάλλοι,
καὶ τίποτα παράξενο μὲ δύο τρία σάλτα
νὰ πιάσουν καὶ τὸν Κεμαλῇ καὶ νὰ τὸν πᾶν στὴ Μάλτα.

Γιὰ τοῦτο, τζάνουμ Στέφανε, κάνε γιὰ μὲ νισάφι,
οὐδὲ καλέμι Ναστραδδὶν τὸν φόβο μου δὲν γράφει.
Κι' ἂν μόνο παραιτήσετε στὸν Ἀγγλο καὶ στὸν Γάλλο
κι' ἐμὲ τὸν κακομοῖρη,
τότε ξεχνῶ, Βεζύρη,
ὅσο γιὰ τὸν Ντοβλέτι σας ἔχω σεβντὰ μεγάλο.

Ἄς κρύψη κάποιος ἀπὸ σᾶς κι' ἐμένα' στὸν ὄντᾶ του,
δεχθῆτε καὶ τὸν Κεμαλῇ μαζὶ σας στὸ Ντιβάνι,
ἢ δώστε με' στὸν Γούναρη νὰ μὲ κρατῇ κοντὰ του
κι' ὑπόσχομ' ἐθνικόφρονα καὶ τὸν Γκαλῆπ νὰ κἀνῃ.

Εἶπε, κι' ὁ Στέφανος' μιλεῖ:
στηρίξου' στὸ Ντοβλέτι
καὶ μὴ φοβάσαι, Κεμαλῇ,
δὲν σ' ἔχω γιὰ σεικλέτι.

Μὰ κι' ἂν σὲ πιάσουν ἔννοια σου... θὰ γίνῃ φασαρία...
θὰ κἀνωμε καὶ σύσκεψι καὶ διαμαρτυρία.

Κι' ἦλθανε καλικάντζαροι, βρὲ Περικλῆ χαλντούπη,
καὶ λόχος ἐξεστράτευσε κατὰ Θαλῆ Κουτούπη,
καὶ εἶπαν πολλοὶ δὲν φθάνουνε σκοτάδια κι' αἰσιταίς,
μὰ τώρα μᾶς ἐβγάλανε καὶ τῆς τρομοκραταίς,
κι' ὁ τύπος εἰν' ἐλεύθερος, μὰ φθάνει νὰ μὴ γράψῃς,
μῆτε γιὰ τόσας προκοπαῖς νὰ κόψῃς καὶ νὰ ράψῃς.

Ὅχι δὲ μόνον ὁ Θαλῆς ὁ Λάκων, παπαγάλε,
μὰ κι' ὁ Μιλήσιος Θαλῆς ἐκ τῶν σοφῶν τῶν πάλαι,
ἀνῆλθ' αὐτοὺς τοὺς καιροὺς τῆς γενναιοφυχίας,
κάποιος θὰ τὸν ἐλόγχιζε νόμοταγῆς λοχίας.

Κι' ἐφώνησε κι' ἐγὼ τρανά:
Πατρίς, ἐγύρισες ξανά
στὰ χρόνια σου τὰ θάνατα.

Ποῦ μὲς' στῆς δόξαις τῆς πολλαῖς
Ρωμηῶν ἐκτύπας κεφαλαῖς
κι' ἐσπάζες παληοκἀνατα.